

28. Jul 1914. objava rata Srbiji, dve nedelje kasnije kreće Austrougarski napad pod generalom Oskarom Počorekom. Izbegao je hitce Gavrila Principa prilikom Sarajevskog atentata. Dobio je relativno „lak“ zadatak od Beča koji je na kraju ispao katastrofa, da porazi Srbiju. Srpska vrhovna komanda očekuje napad sa severa, gotovo sigurno. Ovu komandu čine, prestolonaslednik Aleksandar Karadjordjević i prvi vojnik, načelnik štaba Vojvoda Radomir putnik. Očekuje se napad sa severa, zbog rušenja prestonice, Beograda, posle toga prodor u Moravsko Vardarsku dolinu što i jeste cilj Austrougarske. Srpska vojska najviše je bila pozicionirana na Savi i Dunavu. Vrlo brzo postaje jasno da će napad ići ipak sa zapada, iz Bosne, sa Drine iako je Počorek glumio manevre na serveru. Možda je hteo da iskoristi faktor iznenadjenja, drugi faktor bila je velika koncentracija vojske u Bosni i Hercegovini kako bi se sprecilo eventualno izbijanje ustanka. Srpska komanda uspela je da na vreme prebaci vojsku na zapad, čuveni „marš na Drinu“, ovde se odigrala čuvena odlučujuća Cerska bitka, trodnevna bitka na planini Cer. Srpska vojska uz velike gubitke na obe strane, odnosi ogromnu pobeđu, nateravši narandžaste na povlačenje. U bitci se najviše istakao svojim komandovanjem general Stepa Stepanović, kasnije vojvoda. Ova pobeđa je uopšte bila prva pobeđa bilo koje vojske u ratu. Dobro je počeo rat za Atantu. Počorek je doživeo težak poraz, ali dobija šansu za revanš. Austrougarska opetk kreće sa još većom vojskom na severozapad Srbije ka Šapcu, posle mnogo borbe Austrougari probijaju u Mačvu, Šabac, sa ogromnim zlodelima prema civilnom stanovništvu. Srpska vojska pruža jak otpor, statojala se od pet velikih formacija, tri armije. Prva, druga i treća armija, zatim Užička vojska i peta je odbrana Beograda. Najveći deo pritiska pretrpela je prva armija čiji komandant kasnije general Živojin Mišić, ova armija bila je u središtu Počorekovog napada i trpela je najveće gubitke. Nestanak municije najviše je uzrokovao povlačenje srpske vojske. Srpska vlada tražila je hitno trebovanje od Francuza, ali za to ipak treba dosta vremena, brodovima se doprema do Soluna, odatle železnicom, ali i kada je stigla municija, veliki šok, kalibar nije odgovarao. Municija se preradjuje u kragujevcu a zatim šalje na front. Tokom Novembra prva armija uspešno drži Suvobor. Krajem novembra Mišić naredjuje veliko povlačenje, skoro do gornjeg Milanovca, prvo je počelo povlačenje a tek uveče javljeno vrhovnoj komandi, koja od Mišića traži da obustavi povlačenje. Ovako veliko povlačenje će prepustiti veliki deo teritorije, još više će pokolebati vojsku kojoj je već veoma nizak moral. Morao bi da se napusti Beograd, problematično je za državu u ratu da izgubi prestonicu. Mišićevi argumenti za povlačenje bili su da su istrošene sve strateške ideje, da vojsci treba odmor, da par dana ne vidi neprijatelja. Najzad vrhovna komanda nevoljno prihvata Mišićev plan i povlačenje se nastavlja, napušten je Beograd. Austrougari ulaze u Beograd 2. decembra, Počorek dobija pohvale, čak su i saveznici verovali da je Srbija gotova. Pohvale su bile preuranjene, istog dana 2. decembra uveče Mišić naredjuje veliku kontraofanzivu sa prvim suncem, već u prvih nekoliko sati front je probijen na nekoliko mesta, ovaj uspeh nastavljen je u narednih nekoliko dana, pobeđe u dolini Kolubare, neprijatelj nateran na povlačenje, tačnije bežanje. Polovinom decembra nije više bilo Austrougarskih vojnika, a pored groznih zločina pre svega u Mačvi, Srbi su bili humani prema zarobljenicima, niko ih nije dirao. Pobeđa u Kolubari potpuno je promenila sudbinu dva glavna protivnika, general Mišić postaje vojvoda, a Počorek se prevremeno penzionisao.

1915. nema napada na Srbiju u prvih devet meseci, ali nažalost nije značilo prestanak smrti u Srbiji, napala je epidemija pegavog tifusa. Epidemiju su doneli Austrougari, pošto su prvi oni bili zaraženi.

